

її думку, найбільш повно будуть задовольняти її потреби. Процес соціального обслуговування громадян похилого віку відіграє важливу роль в житті кожної особи похилого віку.

Треба наголосити на тому, що вільний доступ до отримання соціальних послуг є важливим принципом соціальної роботи з людьми похилого віку. Тому в соціальній роботі з такими особами ми повинні зважати на тих, хто є постачальниками соціальних послуг. Компітентність, фаховість соціальних працівників є важливим чинником забезпечення якісними соціальними послугами людей похилого віку. В університетах, майбутнім соціальним працівникам, потрібно оволодіти теоретичними й практичними основами надання соціальних послуг людям похилого віку.

Якщо особа похилого віку відмовляється від соціальних послуг, вона складає письмову відмову та бере на себе відповідальність про своє подальше життя. Соціальні працівники повинні вказати особі похилого віку на наслідки прийнятого нею рішення.

Отже, соціальна робота з людьми похилого віку передбачає дотримання основних принципів надання соціальних послуг, а саме: адресності, доступності, гуманності, добровільності, комплексності, законності, соціальної справедливості, конфіденційності.

Список використаних джерел

1. Липко Н. Дозволь собі бути щасливим: заняття з елементами тренінгу. *Соціальний педагог*. Всеукр. газ. для фахівців. Київ : 2013. № 6. С. 51-53.
2. Капська А. Й. Соціальна педагогіка Київ : Центр навчальної літератури, 2003. 256 с.

Светюха О. С.,

студентка II курсу магістратури, гр. МФРп-191

Бердник М. М.,

студентка II курсу магістратури, гр. МФРп-191

Науковий керівник – Чепурна А. Л., канд. психол. наук

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

КОРЕКЦІЯ ДЕЗАДАПТИВНОЇ ФОРМИ ПЕРФЕКЦІОНІЗМУ У МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

В умовах соціально-економічних трансформацій українського суспільства увагу дослідників привертає пошук шляхів формування особистісних характеристик, що дозволяли б молодим людям успішно реалізовувати себе в мінливому соціумі. Однією з таких характеристик виступає перфекціонізм. Дослідники стверджують, що ця особистісна характеристика може сприяти досягненню успіху у професійній діяльності та розвиває відповідальність та конкурентноспроможність особистості. Водночас надмірне прагнення до досконалості може призвести до серйозних проблем

пов'язаних із процесами адаптації в соціумі. Особливого значення питання корекції дезадаптивного перфекціонізму набуває в контексті професій типу «людина-людина». Властиві перфекціоністам надкритичне ставлення до себе і до інших, страх близькості, прокрастинація можуть заважати професійному зростанню навіть самих успішних випускників. Як зазначає російська дослідниця С. Волкова, кожен десятий студент-випускник потрапляє до «зони ризику» розвитку дезадаптивного перфекціонізму [4, с 340]. Відтак, питання психокорекції дезадаптивної форми перфекціонізму у майбутніх фахівців соціальної роботи є актуальним та вимагає детального аналізу.

Дослідники пов'язують перфекціонізм з негативними психологічними феноменами. При «невротичному» (дезадаптивному) перфекціонізмі людина в своїй діяльності орієнтується на ідеал, що не відповідає її можливостям. Це призводить до постійних розчарувань від невдач, зниження самооцінки, депресії, надмірної самокритики, незадоволення собою, неможливості радіти досягненням через відчуття провини, надмірної уваги до найменших дрібниць, що потребує багато часу.

Зокрема А. Адлер акцентував на таких проявах дезадаптивного перфекціонізму як страх перед критикою, занепокоєність помилками, надмірний педантизм, нарцисичні прояви. Акцент на поразках та невдачах спричиняє деструктивну форму психологічного захисту егоцентричність в основу якої покладено прагнення до переваги [1, с 346].

Д.Барнс стверджував, що причини дезадаптивності перфекціонізму криються в дитинстві. Діти, які регулярно отримують любов та заохочення за відмінну результативність, але бувають покарані батьківською тривогою та розчаруванням, коли роблять помилки мають ризики стати перфекціоністами. [2, с 109-114].

Деструктивні перфекціоністські тенденції призводять до викривлення міжперсональних відносин, відсутності емпатії та неможливості до емоційних контактів [4].

Теоретичне дослідження проблеми перфекціонізму засвідчило необхідність та актуальність розробки та впровадження програми корекції дезадаптивної форми перфекціонізму у студентської молоді.

Список використаних джерел

1. Адлер А. Практика и теория индивидуальной психологии / А. Адлер. М. : Директ-Медиа, 2008. 406 с.
2. Батраченко І. Г., Лоза О. О. Перфекціонізм як теоретична та практична проблема професіоналізації державного службовця. *Вісник Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля: Серія «Педагогіка і Психологія»*. 2011. –№ 2 (2). С. 109 – 114.
3. Виховання особистості: підручник для студентів вищих навчальних закладів / за ред. І. Д. Беха. К. : Либідь, 2008. 848 с.
4. Волкова С. В., Артемьева О. А. Проблема перфекционизма как свойства самоактуализирующейся личности. *Вестник Иркутского университета / ФГБОУ ВПО «ИГУ»*. Иркутск : Изд-во ИГУ, 2011. Вып.14. С. 339 – 240.